

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2022.május 29.
(vasárnap)**

Horváth Géza

KRISZTUS DICSŐSÉGE

Énekek: 92,1; 512,1-4,5; 200

Lekció: Ef 1,3-14

Alapige: Ef 1,15-23

Imádkozzunk!

Mennyei Atyánk, köszönjük, hogy nemcsak hódolhatunk előtted ezen a vasárnapi istentiszteleten, hanem belecsoválkozhatunk abba a gazdagságba, munkába, tervbe, ami hozzád kapcsolható, és amelyet már elterveztél a világ teremtése előtt. Amelyben a mi kis porszem emberi életünk is benne van, amelyet kijelentettél és véghezvittél az idők teljességében, amikor kibocsátottad egyszülött Fiadat, Jézus Krisztust, aki hitelesen beszélt nekünk rólad, az Atyáról, a mennyei világról, a láthatatlan teremtett világ személyeiről és az ott levő törvényszerűségekről. Engedd meg, Urunk, hogy hozzánk is eljusson! Tudjuk, hogy nem emberi beszéd fogja ezt nekünk közvetíteni, hanem a Szentlélek Isten, aki megvilágosíthat bennünket az evangélium, az örömhír üzenetével.

Hadd köszönjük meg neked, hogy úgy szeretted ezt a világot, hogy az Úr Jézust adtad, a te egyszülött Fiadat, hogy aki hisz őbenne, ne vesszen el, hanem örök élete legyen!

Bocsásd meg, Urunk, ennek a teremtett világnak a hitetlenségét, amely azt jelenti, hogy nálad nélkül képzelel el az életét, rendez be a körülményeit, és úgy akarja elérni a maga elé kitűzött célokat, hogy közben kihagy téged, és nem kérdezi meg: mit akarsz, hogy cselekedjem?!

Köszönjük, hogy még hangzik a te beszéded, életre hívó, az életben segítő szavad. Kérünk téged, hogy jusson el hozzánk, és te segíts az ige útjában levő minden akadályt félre tenni, lerombolni, lerontani, hogy ne legyen semmi gát, mit kegyelmed ne törne át!

Kérünk, hogy végy körül bennünket, szentelj meg, szakíts el e világtól, és tégy részeseivé mennyei világod gazdagságának, hogy abból ízelítőt kapjunk kegyelmed által Jézusért!

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét a mai napra kijelölt Újszövetségi igeszakaszról olvasom, az Efézusbeliekhez írt levél 1. fejezetének 15-23. terjedő verseit ekképpen: *„Ezért én is, miután hallottam az Úr Jézusban való hitetekről és minden szentek iránt való szeretetetekről, nem szűnök meg hálát adni értetek imádságaimban, megemlékezve rólatok; hogy a mi Urunk Jézus Krisztus Istene, a dicsőség Atyja, adja meg nektek a bölcsesség és a kijelentés Lelkét, hogy őt megismerjétek; hogy megtudjátok, milyen reménységre hívott el és milyen gazdag az ő örökségének dicsősége a szentek között, és milyen mérhetetlenül nagy az ő hatalma bennünk. Akik hiszünk hatalma erejének ama munkája szerint, amelyet megmutatott Krisztusban, amikor feltámasztotta a halottak közül és a maga jobbára ültette a mennyekben, felül minden fejedelemségen, hatalmasságon, erőn, uraságon és minden néven, amelyet valaki kap nemcsak e világon, hanem az eljövendőben is. És az ő lába alá vetett mindent és őt rendelte mindennek fölött való fővé az egyházban, amely az ő teste és teljessége annak, aki mindent mindennel betölt.”*

Kedves testvérek, hadd kezdjem egy vallomással a mai igehirdetést! Ebben a gyülekezetben is többször említettem, hogy egy-egy ige milyen nehéz. Mikor a héten elolvastam, hogy mi lesz a mai napi ige, megint megfogalmazódott bennem, hogy nehéz az ige, akkor rögtön kaptam egy gondolatot, hogy nem az ige a nehéz, hanem a mi befogadó képességünk, felfogó készségünk. Hadd korrigáljam, hogy nincs nehéz ige, mert bármelyik ígét, akármilyen nehéznek tűnik is, könnyűvé teszi Isten Szentlelke, és a legegyszerűbb ígét sem érti meg a legnagyobb tudós sem, ha Szentlélek nélkül akarja felfogni. Ilyen a mai igénk is.

Egy történet jutott eszembe. Néhány évvel ezelőtt külföldön meghívtak bennünket egy keleti étterembe. A testvéreknek elárulom, hogy én semmilyen keleti fűszert nem szeretek. Amikor ott volt a gazdag kínálat, nézegettem az ételeket, hogy melyikből fogok enni. Előre feltételeztem, hogy biztosan mindegyiken rajta van valamilyen keleti fűszer. Megláttam, hogy egy edény tele van banánnal, egy másik edény pedig csokoládé öntettel. Akkor azt mondtam, hogy én innen már nem megyek el éhesen!

Ez jutott eszembe, amikor az Efézusi levélnek ezt a hosszú körmondatát olvassuk, ahol Pál apostol nem tesz pontot, hanem mindenütt vessző van, és jön a folytatás, az egész szinte egy hatalmas, mély, gazdag üzenet. Kívánom, hogy amikor tanulmányozzuk, találjuk meg azt az egy szót a nagy kínálatból, amivel jól lakunk, ami megelégit bennünket, találjuk meg azt a kifejezést, amit értünk, meg tudunk enni és meg tudunk emészteni!

Eszembe jutott a Kánaáni asszony, aki csak egy morzsát kért Jézustól, mert ha Jézustól jön, az őt megelégit. Nem kell az egész nagy kenyér, csak egy mor-

za az egészből! Másvalaki azt mondta Jézusnak, nem is kell, hogy bejőjj a hajlékomba, csak egy szót szólj, és meggyógyul az én szolgám!

Igen, mindig ezt kell keresnünk az igében, azt az egyetlen szót, kifejezést, amin keresztül Isten Szentlelke beszélhet velünk, és esetleg többet is megérthetünk majd belőle.

Ennek a mai igeszakasznak az összefoglalását úgy fogalmaznám meg, hogy *minden Krisztushoz van kötve*. Az Atya mindent Krisztushoz kötött. Tudjuk a Római levélből, hogy vele együtt mindent nekünk ad az Atya, nélküle viszont semmink nincsen.

Figyeljétek meg, hogy mi ennek a mostani felolvasott igeszakasznak a felirata: Krisztus mindenek felett való dicsősége! Pál apostol ezzel akarja magasztalni Krisztus nagyságát, Istennek erejét, hatalmát, mindazt, amit eltervezett és elvégzett. Hiszen a fejezet első fele arról szól, hogy Istennek milyen terve volt ezzel a bűnbe esett világgal! A 14. fejezettől kezdődően pedig arról van szó, hogy hogyan valósítja meg Isten azt, amit eltervezett. Mert, azt mondja a Biblia, hogy nekünk olyan Istenünk van, aki amit eltervezett, azt pontosan végre is hajtja.

Egyszer a televízióban az egyik vallási közösségnek az úgymond „istentiszteletét” közvetítették, ahol éppen helyettesített egy amerikai prédikátor. Belehallgattam, de nem sokáig bírtam. Az igehirdető arról beszélt, hogy Istennek van egy „A” terve, és ha az nem jön be, akkor van egy „B” terve is. Ez a mi felfogásunk szerint kimeríti az istenkáromlás fogalmát. Belecsodálkoztam, hogy ott ül az a sok ember, és senki nincs, aki felálljon, és azt mondja, hogy testvér, az Efézusi levelet olvasd el, az első fejezetet! Beszélpsz itt össze-vissza. Ha a „B” terv sem jön be, akkor Isten majd improvizál valamit az ember érdekében. Van „C” terve is meg „D” ?

Az Efézusi levél azért nagyszerű, testvérek, mert egy ívet húz a világ teremtésétől kezdve a világ végéig, sőt még azon túl is, az örökkévalóságig. Az a csodálatos – és az indít engem is hódolatra és hiszem, hogy Pált is és minden hívőt hódolatra kell, hogy indítson –, hogy ebben a világméretű tervben ott van benne az én kis parányi méretű megváltott életem. Ez a 70 vagy, ha feljebb, 80 esztendő és amit majd ővele együtt eltöltünk, - ahogy itt a fejezet végén olvasuk. Pál apostol Krisztus mindenek felett való dicsőségét magasztalja.

Kezembe került a héten egy régi prédikáció, itt hangzott el ezen a szószéken. Az igehirdető a következő hasonlatot használta: megy a járdán, és két gyerek beszélget előtte. Arról beszélgetnek, hogy karácsonykor, éjfélkor voltak a templomban. Azt kérdezi az egyik a másiktól: „Láttad a betlehemet? Láttam, a Jézuska ilyen icike-picike volt!” Az igehirdető nem folyt bele a beszélgetésbe, csak kiemelte belőle, hogy „a betlehemben icike-picike Jézuska volt.”

Az Isten ígéje szerint nekünk nem egy „icike-picike Jézusunk” van, hanem egy hatalmas Krisztusunk, aki a világ Megváltója, aki az én Szabadítóm is! Egyik énekünk mondja: „dicső Király az én Megváltóm”. A hívő ember ebbe csodálkozik bele, hogy az én Megváltóm egy dicső Király, aki uralkodik. A fejezet végén pedig ezt olvassuk: akit ültetett a jobbára, akinek hatalmat adott. Jézus

Krisztus azt mondja: „nékem adatott minden hatalom mennyen és földön.” Jézus Krisztus ilyen hatalmas Úr!

Eszembe jutott, hogy huszonéves éves koromig elég félős voltam, ami abban nyilvánult meg, hogy ha este valami nyitva maradt az udvaron, én már a sötétben nem mentem ki bezárni. Egyszer mikor elmondtam ezt egy hívő testvéremnek, azt kérdezte: hogy' félhet az, akinek ilyen hatalmas Jézusa van? Attól kezdve, nem mondom, hogy nagyon szívesen mentem ki a sötétbe, de ez a félelem eloszlott. „Nem félek, ember mit árthat nekem.” Ez az ige emlékeztetett arra, hogy nekem ilyen hatalmas Jézusom van. Ezt azért mondom el a testvéreknek, mert erre tanít bennünket a Szentírás: minél nagyobbnak látom Jézust, minél nagyobbnak ismerem meg a Megváltót, minél nagyobb Krisztusom van, annál kisebbnek látom az ellenfelet, amely sokféle lehet.

Néhány bibliai példát hadd mondjak! Ismerjük Dávid hitét, amikor Góliáttal szemben állt. Azért látta Góliátot kicsinek és legyőzhetőnek, mert nagynak látta az Urat, nagynak látta Isten dicsőségét, hatalmát, erejét. Azt a hatalmas hústömeget rögtön sokkal kisebbnek látta, és szembe mert vele szállni egy parittyával meg öt kis kővel.

Pál apostol az 1Kor 15-ben beszél a Krisztus feltámadásáról. „Hogyan mondhatják közületek némelyek, hogy nincs halottak feltámadása? Mert ha nincs halottak feltámadása, akkor Krisztus sem támadt fel, ámde Krisztus feltámadt a halottak közül, mint az elhunytak zsengeje.” Bemutat az apostol egy nagy, dicső, feltámadt Krisztust, egy hatalmas Urat, ahogyan ő is látta.

Hogy' fejezi be a fejezetet? A halált és a poklot kicsinek látja. „Halál, hol a te fullánkod, pokol, hol a te diadalod?” Kicsinek látja a halál fullánkját és a pokol diadalát, mert ez fordítottan arányos. Minél nagyobbnak látom az én dicsőséges Uramat, Jézus Krisztust, annál kisebbnek fogom látni az ellenfelet.

Mi kell ehhez az Efézusi levél szerint, hogy valaki előtt felragyogjon Krisztusnak a nagysága, dicsősége? A most felolvasott ige szerint, ehhez Istent meg kell ismerni. „A dicsőség Atyja adja meg nektek a bölcsesség és kijelentés Lelkét, hogy őt megismerjétek!” A humanista filozófia célpontja az, hogy ismerd meg önmagad, a teológia célpontja az, hogy ismerd meg Istent! Ehhez az az ígéret fűződött, hogy ez az örök élet kérdése. „Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit te elküldtél a Jézus Krisztust.” (János 17,3)

Más dolog tudni Istenről, és más dolog ismerni őt. Ha valaki Istenről sokat tudott, az Pál apostol, korábban Saulus. Az egész Ószövetséget ismerte, minden vallásos szokást tudott. Pál apostol tudta a liturgiát, de amikor a damaszki úton megjelenik neki Jézus, azt kérdezi tőle: ki vagy te, mert téged nem ismerlek! Ismerem az Atyák törvényét, a szövetséget, Ábrahám, Izsák és Jákób Istenének minden tettét, de téged nem ismerlek. Te ki vagy? Én vagyok Jézus, akit te kergetsz. Akkor és ott ismeri meg az Urat.

A Bibliában, testvérek, ismerni Istent, ismerni valakit az a vele való személyes, szoros életközösséget jelenti. A mai ige szerint Jézus Krisztus ezért jött. Ha most adventben lennénk, lehetne egy sorozatot tartani erről, hogy: Miért jött

Jézus? Legelső helyen belevenném a sorozatba, hogy Jézus azért jött, hogy Istent megismertesse velünk. Jézus nélkül nincs istenismeret. „Az egyszülött Isten, ő jelentette ki nekünk az Atyát.” (János 1,18)

Ezért jött a földre Jézus, ezért küldte Isten, hogy meg lehessen őt ismerni. Amikor a zsidók ismerni akarták az Istent, azt mondta, hogy „aki engem látott, látta az Atyát, mert én és az Atya egy vagyunk”. Jézus Krisztus kijelentette az Atyát, elmondta, amit róla tudnunk kell; hogy megismerjük őt, és nem is csak megismerjük, hanem felismerjük! Felismerjük benne, amit Pál is felismert, hogy ez az Isten, akinek meg van a terve, szándéka, akarata, aki véghezviszi, aki éretünk cselekedett, aki bennünket akar magához vonni, hogy ne nélküle, hanem vele éljünk! Az egyszülött Fiú jelentette ki az Atyát.

Az ismeret az embernél, az önmagunk ismerete a humanista filozófia szerint elsősorban élettapasztalatból fakad. A Biblia szerint – mert láttuk, hogy ez a fontos –, nem tapasztalatból, hanem először a megértésből fakad. Hogyan lehet megérteni Isten tervét, Jézus Krisztusban elhozott evangéliumát, kijelentését? Úgy, ahogy Pál mondja az igében: „Adja meg nektek a dicsőség Atyja a bölcsesség és a kijelentés Lelkét, hogy őt megismerjétek!”

Nem azt mondja az apostol, hogy sok ideig nálatok voltam Efézusban, és ezt kinyilatkoztattam. Nagyon komolyan hirdette az igét Pál ebben a városban. Nem azt mondja, hogy majd el fogok menni, és akkor beszélek nektek Istenről. Hanem mit mond Pál apostol? „Imádkozom, hogy adja meg nektek a dicsőség Atyja a bölcsesség és a kijelentés Lelkét, hogy megismerjétek Istent!” Enélkül az ember mindig máshol keresi az Istent, és mindig más istent talál.

A héten volt egy szomorú telefonbeszélgetésem. Valaki felhívott telefonon, és azt kérdezte, hogyan léphetne ki az egyházból. Azt válaszoltam, hogy csak onnan lehet kilépni, ahova beléptünk. Önnek nem kell kilépni, mert be sem lépett. Megemlítette, hogy 20 évvel ezelőtt itt konfirmált. Mondtam neki, hogy akkor megfogadta, hogy Jézus Krisztus igaz követője szeretne lenni, de ebben már nem értünk egyet. Kérdeztem tőle: hova szeretne menni? Ez csak rá tartozik – válaszolta.

A kereszténység mindenkire tartozik. Pál apostol úgy nyilatkozott, hogy mindenkinek szeretném elmondani mi történt velem, ki az én Megváltóm. Az illető nem mondta, de sejtettem, hogy olyan vallást talált, ahol nem Jézust hirdetik. Olyan istent talált, amelyet ő keresett magának. Ilyen szomorúság után azonban mindig van bennem öröm is: milyen jó Uram, hogy sokan elmondhatjuk, hogy megtaláltál bennünket! Nem mi kerestünk, hanem te kerestél, megtaláltál, és megnyitottad előttünk a titkot, amelyet nem tud felfogni az értelem.

Gyakran temetünk nagyon művelt, tudós embereket. Például az MTA doktora volt az illető, külföldön elismert szakember, és mikor még beszélgettünk, kiderült, hogy azt nem tudta felfogni, hogy Isten szeretet, hogy Jézusban kijelentette magát nekünk az Isten. Ez több, mint fizika, kémia vagy bármilyen tudomány, amire az ember eljuthat könyvekből, előadásokból vagy önszorgalomból.

Az ige azt mondja, hogy az ember eljuthat kijelentés útján. Az eredeti szövegben úgy van, hogy: „adja meg nektek, hogy megnyissa szívetek szemeit.” Mert, ha az nem nyílik meg, nem fog az ember érteni semmit, mert nem jut el hozzá. Honnan ismerhetem meg? Jézus kijelentése által.

Mi következik ebből? Hogyan lesz ez az istenismeret bennem életté, mit jelent ez nekem? Jelent-e valamit? Így szól a folytatás: „Világosítsa meg szívetek szemeit, hogy megtudjátok, milyen reménységre hívott el, milyen gazdag az ő örökségének dicsősége a hívők között, és milyen mérhetetlenül nagy az ő hatalma bennünk, akik hiszünk hatalma erejében, ama munkája szerint, amelyet megmutatott Krisztusban, mikor feltámasztotta a halottak közül!”

Három különböző szó van az eredeti Szent Szövegben, ami mind az Isten munkáját, erejét és hatalmát hozza ki. Istennek ez az ereje, hatalma, munkája mit végez az emberben? Pál apostol a többi levélben odaállítja saját magát, nézete meg engem! Elmondja, hogy ami egykor nyereség volt, amit sokra tartott, az egyszerűen elvesztette az értékét. Amit lenézett, megvetett, az felértékelődött, máshogy gondolkodik. Addig üldözte a Krisztus egyházát, most erősíti, építi, prédikálja a Krisztust, mert ilyet végzett rajta, benne, és majd végez általa a mindenség Ura, a hatalmas Krisztus.

Azért fontos, hogy mit tesz Isten, mert ha nem látjuk, akkor nem lesz a mi szemünkben nagy. Akkor Isten „pici” marad az életünkben, „picike Jézuskánk” lesz.

Amikor pünkösdkor kiáll Péter, és hirdeti az igét, az emberek azt mondják, hogy „a mi nyelvünkön halljuk, ahogy hirdetik az Istennek nagyságos dolgait”. Később Péter is ezt írja a levelében, hogy „hirdessétek annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket.” Az ilyen ember beáll ebbe a munkába, ezt fogja tenni. Miután megismerte, aztán felismerte, utána arra törekszik, hogy megismertesse másokkal is, hogy milyen dicső király a mi Megváltónk, az én Megváltóm! Milyen nagy az Ő örökségének dicsősége a hívők között!

Azért sajnáltam ezt a telefonálót, aki nem árulta el, hogy hova akar menni, mert vakvágányon áll, ami nem vezet sehova. Isten a hívőt olyan vágányra teszi, aminek célja, végállomása van. A végállomás a mennyei öröklét, ami Krisztushoz van kötve, nélküle nem lehet istenismeretre jutni, nélküle nem lehet elérni semmit.

Hadd fejezzem be azzal, hogy milyen dicsőség az eljövendő! Pál azt mondja: „már e jelenvaló világban az ő kegyelme által vagyok, ami vagyok”. De mivé leszünk, mi lesz ezután? A 110. zsoltárt idézi Pál apostol: „Ültette a mennyekben felül minden fejedelemségen, hatalmasságon, és az ő lába alá vetett mindent, és őt rendelte mindenek felett való Fővé az egyházban.” Hadd emeljem ki, hogy lába alá vetett mindent, azaz zsámolyul vetette lába alá az ellenségeit! Krisztusnak a lába alá helyezi az ő ellenségeit, de az övéit maga mellé veszi. Ez nem mindegy, testvérek!

A hit nem csak azért kell, hogy az élet tűrhetőbb legyen, – mondta valaki. A hitre azért van szükség, hogy egyszer majd Krisztus mellett üljek és ne a lá-

ba alatt legyenek! Kit rendelt Isten, hogy Krisztus lába alatt legyen? A kígyót, a Sátánt: „te annak fejét taposod”, az legyen a lábad alatt! A hívőkre azt mondta az Úr, hogy ahol ő van, ők is ott legyenek! A Jelenések könyvében pedig azt mondja, hogy „aki győz, velem ül az én királyi székembe.” Nem mindegy, hogy valaki Krisztus mellett fog ülni vagy Krisztus lába alatt lesz! Az ellenségei lesznek a lába alatt, de az övéi vele lesznek, vele uralkodnak a dicsőségben, mert úgy ismerték meg már itt a földön, mint hatalmas Megváltó, nagy Király, dicső Király!

Neked királyod-e, te felismerted-e? Pál így mondja: „Őbenne van a mi váltáságunk, vére által, bűneink bocsánata.” Van-e ilyen személyes istenismereted, életközösséged, amelyből áldások sora fakadhat? Imádkozzunk majd azért, amit most hallottunk, hogy: „adja meg nektek a bölcsesség és a kijelentés Lelkét, hogy őt megismerjétek, és világosítsa meg szívetek szeméit!”

Ámen.

Imádkozzunk!

Köszönjük, Urunk, ha még nagyobbnak látunk téged most, mint az istentisztelet elején, hallva az ígét, ezt a csodálatos kijelentést. Köszönjük, hogy mindez ideig munkálkodsz, nem pihensz, nem szunnyad, és nem alszik Izráelnek őrzője. Köszönjük, hogy ma is munkálsz életetek megtérését, ma is zúg a Lélek itt-ott, ahova küldöd, hogy támasszon életet, leheljen életet a holtakba, hogy az Ezékieli látomás igazzá legyen, tóvá legyen a délibáb, hogy megelevenedjenek a csontok, hús és bőr rakódjon rájuk, és a Lélek vegyen erőt bennük!

Hadd köszönjük meg a bibliai példákat és azokat, akiknek az életében ma is lehet látni, hogy „nagy vagy te Isten, nagy a te hatalmad”! Nemcsak világteremtő a te szózatod, hanem embert átformáló a te szavad és ígéd. Köszönjük ezt a megújítást, áldunk téged, ha ennek mi is részesei lehettünk, és ezért nem távolról tudunk valamit rólad, hanem közről, egészen személyesen ismerünk téged. Ismerjük azt a szeretetet, amely Krisztusban felénk hajolt, amely nem tulajdonította nekünk a mi vétkeinket, aki nem igazságát hangoztatta felénk, hanem irgalmasságával jött közel hozzánk.

Engedd meg, Urunk, hogy nagy legyen előttünk az a dicsőséges Megváltó Jézus Krisztus, és Isten Fiának lássuk őt, a te küldöttednek, akiért mindez lehetséges, aki megjelentette nekünk a menny titkait, és aki elvezérelt bennünket az Istenfélő életre! Köszönjük, hogy oda ültetted a mennybe, a te jobboldra, hatalmat adtál neki, uralkodik, onnan vezeti az ő népét, egyházát.

Köszönjük neked, Urunk, a megtartatást, a gondviselést, az irgalmat, amelyet meg nem érdemlünk.

Hadd imádkozzunk hozzád most ezen a héten különösen is ezért az egész teremtett világért, nemcsak a háború befejeződéséért, a békéért, hanem a mi magyar nemzetünkért itt, a „csonka Magyarországon” és a Kárpát-medencében, de az egész világra szétszóródott magyarokért is! Azokért a helyekért különösen kérünk, ahol magyar nyelven olvassák a Bibliát, és ahol velünk egyenlő drága hitet nyertek testvéreink.

KRISZTUS DICSŐSÉGE

Áldd meg az elszakadt területeken kisebbségben lévő, sokszor sanyarú sorban, hátrátételben szenvedő népünket! Kérünk, hogy te légy oltalmunk! Akkor látjuk kicsinek az ellenfelet, ha a te nagyságodat szemlélhetjük, mert mellett minden eltörpül.

Áldd meg gyülekezetünkben a gyászolókat, a betegeket vigasztalással, testi-lelki erővel! A betegek, erőtlének mellett kérünk a családtagokért, akik mellettük vannak, akik sokszor erejükön felüli szolgálatot végeznek. Kérünk a gyermekekért ezen a mai napon, az iskolásokért, vizsgázókért, és hadd tapasztaljuk meg mindannyian: „az Úr az én pásztorom, nem szűkölködöm!”

Ámen.

200. ének

1. Ó, ma-radj ke-gyel-med-del mi-ve-lünk, Jé-zu-sunk,

Hogy a bű-nös vi - lág - nak tö - ri - be ne jus - sunk.

2. Ó, maradj szent igéddel mivelünk, Megváltónk,
E földi vándorlásban te légy útmutatónk.
3. Ó, maradj, világosság, mivelünk fényeddel,
Te vezess a sötétben, hogy ne tévedjünk el.
4. Ó, maradj áldásoddal mivelünk, Úr Isten,
Szent kegyelmed áraszd ránk minden szükséginkben.
5. Ó, maradj oltalmaddal mivelünk, hű pajzsunk,
Hogy e világ diadalt ne vehessen rajtunk.
6. Ó, maradj hűségeddel mivelünk, szent Isten,
Adj erőt, hogy megálljunk mindvégig a hitben.